

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **L. D.**, státní příslušnice Ukrajiny
t. č. neznámého pobytu
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, zmocněncem
se sídlem Praha 9, Kovářská 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2020 č.j. MV-157338-12/OAM-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 123 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“) ve věci úhrady nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince a žalobkyni uložil povinnost podle § 123 odst. 3 ZPC uhradit žalovanému náklady spojené se zajištěním žalobkyně za účelem správního vyhoštění, které činí celkem 24.926,- Kč s tím, že žalobkyně je povinna doplatit dlužnou částku ve výši 24.892,- Kč do 15 dnů ode dne právní moci napadeného rozhodnutí.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval, že dne 27. 2. 2017 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č.j. KRPA-70743-16/ČJ-2017-000022 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně (dále též „rozhodnutí o správním vyhoštění“). Dne 8. 9. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí, kterým Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie pod č.j. CPR-18158-4/ČJ-2019-930310-V243 zamítla jako opožděné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Dne 9. 11. 2019 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č.j. KRPA-38553-11/ČJ-2019-000022-ZZC rozhodnutí o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. c) ZPC od okamžiku omezení osobní svobody. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 12. 11. 2019 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č.j. KRPA-385853-24/ČJ-20190-000022 rozhodnutí o zajištění žalobkyně podle § 124a ZPC (dále též „rozhodnutí o zajištění“). Doba zjištění byla stanovena na 90 dnů ode dne vydání tohoto rozhodnutí. Dne 7. 2. 2020 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č.j. KRPA-385853-33/ČJ-2019-000022 rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 3 ZPC. Doba zajištění byla prodloužena o 86 dní. Žalobkyně byla dne 10. 11. 2019 umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová a dne 20. 2. 2020 byla propuštěna. Dne 17. 2. 2020 žalovaný obdržel od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra konečné vyúčtování nákladů spojených se zajištěním žalobkyně za účelem jejího správního vyhoštění. České republiky – Ministerstvu vnitra vznikly v souvislosti se zajištěním žalobkyně náklady, jejichž výše je stanovena vyhláškou ministra vnitra č. 447/2005 Sb., a to ve výši 112,- Kč za stravu v kalendářním dni a 130,- Kč za ubytování. Z celkové výše nákladů 24.926,- Kč žalobkyně uhradila částku 34,- Kč. Tato částka byla ve smyslu § 146 odst. 1 ZPC uhrazena z finančních prostředků žalobkyně. Zbývá tudíž uhradit částku 24.892,- Kč. V průběhu řízení nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla na území zaměstnána bez povolení k zaměstnání, nebo platného oprávnění k pobytu, tudíž povinnost uhradit tyto náklady má žalobkyně sama.
3. V žalobě žalobkyně namítla, že byla v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, zkrácena na svých právech. Uplatnila tyto žalobní body:
- i) § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy;
 - ii) § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu);
 - iii) § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé;
 - iv) § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo;
 - v) § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které jsou nezbytné ke zjištění stavu věci;

- vi) § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí;
 - vii) § 123 ZPC;
 - viii) čl. 3 odst. 9 Návratové směrnice, neboť žalovaný v průběhu celého řízení nezohlednil, že žalobkyně je jako starší člověk zranitelnou osobou;
 - ix) § 124 ZPC, neboť žalobkyně trvá na svém přesvědčení, že byla zajištěna v rozporu s platnými právními předpisy, což je dále předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem.
4. Žalobkyně dále uvedla, že napadla rozhodnutí o zajištění správní žalobou, kterou Městský soud v Praze rozhodnutím ze dne 10. 12. 2019 č.j. 16 A 79/2019-28 v prvním výroku zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, která je vedena pod sp. zn. 3 Azs 14/2020 a dosud o ní nebylo rozhodnuto. Nebylo tak prozatím postaveno najisto, zda zajištění žalobkyně bylo či nebylo v rozporu se zákonem. Žalobkyně v této souvislosti vyslovila přesvědčení, že v době vydání napadeného rozhodnutí měla na území ČR legální pobyt jako žadatelka o mezinárodní ochranu. Namítla, že za této situace sice žalovaný mohl zahájit řízení o nákladech, měl je však přerušit do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o všech opravných prostředcích, které žalobkyně podala, a to jak prostředcích řádných, tak opravných prostředcích mimořádných. Vymáhání nákladů zajištění, u kterého dosud nebylo postaveno najisto, zda bylo provedeno v souladu s náležitostmi ZPC, je dle názoru žalobkyně nezákonné.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť žalobkyně nikterak neprokázala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal přitom na obsah správního spisu, přičemž shrnul, že v souvislosti se zajištěním a správním vyhoštěním žalobkyně vznikly žalovanému za předmětné období (10. 11. 2019 – 20. 2. 2020) výlohy ve výši 24.926,- Kč. Jednotlivé náklady na den a osobu za ubytování a stravu jsou podrobně uvedeny v napadeném rozhodnutí a zároveň plynou ze správního spisu. Žalobkyně se mýlí, pokud namítla, že zajištění provedené v souvislosti se správním vyhoštěním žalobkyně je nezákonné. Naopak je zřejmé, že zákonnost zajištění žalobkyně potvrdil soud, který zamítl žalobu proti rozhodnutí o zajištění. Rovněž z ustanovení § 124 ZPC plyne, že se vždy jedná o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Platí, že úhrada nákladů podle § 123 ZPC se týká i nákladů za zajištění cizince.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
7. Podle § 123 odst. 1 ZPC platí, že *náklady spojené se správním vyhoštěním zahrnují náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady. Do nákladů spojených se správním vyhoštěním se dále zahrnují náklady podle věty první za cizince ubytovaného v zařízení společně s cizincem zajištěným za účelem správního vyhoštění.*

8. Podle § 123 odst. 2 ZPC platí, že *jde-li o správní vyhoštění cizince, který byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, je-li podle zvláštního právního předpisu vyžadováno, nebo platného oprávnění k pobytu, je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním podle odstavce 1 uhradit ten, kdo cizince zaměstnal. Nelze-li náklady spojené se správním vyhoštěním takto uhradit, je povinen tyto náklady nebo jejich zbývající část uhradit ten, kdo uzavřel se zaměstnavatelem jako subdodavatelem dohodu, v rámci jejíhož plnění zaměstnavatel cizince zaměstnával, nebo každý, kdo na základě svých existujících obchodních smluvních vztahů věděl nebo vědět měl a mohl o zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání nebo platného oprávnění k pobytu u zaměstnavatele. Věta první a druhá se nepoužijí v případě*
- a) zaměstnavatele, který prokáže, že splnil povinnosti stanovené právními předpisy upravujícími zaměstnávání a pobyt cizinců a nevěděl, že povolení k pobytu předložené cizincem je padělkem,*
 - b) toho, kdo uzavřel se zaměstnavatelem jako subdodavatelem dohodu podle věty druhé, který prokáže, že splnil povinnosti stanovené právními předpisy upravujícími zaměstnávání a pobyt cizinců a nevěděl, že povolení k pobytu předložené cizincem je padělkem.*
9. Podle § 123 odst. 3 ZPC platí, že *nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2 a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Hradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním cizinec podle věty první, je rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním prvním úkonem v řízení.*
10. Podle § 123 odst. 5 ZPC platí, že *Policie nebo ministerstvo rozhodnutím stanoví, v jaké lhůtě a výši je osoba podle odstavců 2 až 4 povinna náklady spojené se správním vyhoštěním nebo jejich zbývající část uhradit; úhradu těchto nákladů vybírá správní orgán, který ji uložil. Odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné.*
11. Podle § 127 odst. 2 ZPC platí, že *podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění.*
12. Podle § 64 odst. 1 správního řádu platí, že *správní orgán může řízení usnesením přerušit*
- a) současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2,*
 - b) současně s výzvou k zaplacení správního poplatku, který je spojen s určitým úkonem v řízení, a s určením lhůty k jeho zaplacení; v řízení pokračuje, jakmile mu byl předložen doklad o zaplacení správního poplatku,*
 - c) probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán*
 - 1. dal k takovému řízení podnět podle § 57 odst. 1 písm. a),*
 - 2. učinil výzvu podle § 57 odst. 1 písm. b), anebo*
 - 3. učinil úkon podle § 57 odst. 4; (...)*
 - d) do doby ustanovení opatrovníka procesně nezpůsobilému účastníkovi,*
 - e) z dalších důvodů stanovených zákonem.*

13. Podle § 64 odst. 3 správního řádu platí, že *v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení.*
14. Podle § 64 odst. 4 správního řádu platí, že *řízení lze přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušování přihlíží k návrhu účastníka.*
15. Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Podle odstavce 3 téhož zákonného ustanovení platí, že ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem (...).*
16. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. platí, že *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
17. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud považuje za důležité předeslat, že až na námitku, podle níž měl žalovaný přerušit řízení o stanovení nákladů vzniklých v souvislosti se zajištěním žalobkyně s ohledem na probíhající řízení o kasační stížnosti, žalobkyně formulovala ostatní žalobní body zcela vágně, jen s obecným odkazem na vyjmenovaná ustanovení správního řádu, ZPC či Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). Žalobkyně nerozkryla, jakou vazbu na konkrétní skutkové či právní okolnosti nebo děje má tvrzené porušení právních předpisů v jejím případě mít. Nutno připomenout, že správní soudnictví stojí na zásadě dispoziční, není-li z této zásady zákonem výslovně stanovena výjimka (viz § 76 s.ř.s.). Obsah žaloby, resp. jednotlivých žalobních bodů proto v podstatě předurčuje obsah a podobu rozhodnutí soudu. Je-li žaloba jen kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Jinými slovy, pokud žalobce uplatní obecnou námitku, bude obvykle obecné i vypořádání takové námítky soudem (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, čj. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, čj. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, čj. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, čj. 7 As 17/2008-60 a rozsudky rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 a ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).
19. Ve světle těchto základních východisek, která nastavují hranice, a tedy i reálné možnosti soudního přezkumu správního rozhodnutí, nelze než konstatovat, že žalobní body uplatněné žalobkyní toliko v obecné rovině a v zásadě jen formou citace právních předpisů

nemohou obstát. Žalobkyně v 1. žalobním bodě neuvedla, jaké zákony či ostatní právní předpisy měl žalovaný porušit a především z jakých konkrétně vymezených skutečností má porušení právních norem vyplývat, pokud namítala, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu. Nespecifikovala dále konkrétní okolnosti, jejichž absence měla mít za následek deficit skutkového stavu věci, z něhož žalovaný vycházel, a nevysvětlila, proč by takové skutečnosti měly založit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu věci či o rozsahu skutkových zjištění nezbytných pro posouzení případu žalobkyně (2. žalobní bod). Lze naopak konstatovat, že žalovaný v souladu s ustanovením § 3 správního řádu rozhodl na podkladě řádně a úplně zjištěného skutkového stavu věci, neboť výši nákladů spojených se zajištěním žalobkyně stanovil poté, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o zajištění žalobkyně, a kdy byla zřejmá doba, po kterou zajištění trvalo. Žalobkyně rovněž opomněla uvést, jaké další podklady si měl žalovaný opatřit za účelem spolehlivého zjištění skutkového stavu věci, jestliže namítala porušení ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu (3. žalobní bod). Obdobně lichá je námitka, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neboť žalobkyně neozřejmila, jaké skutkově či právně významné okolnosti měl žalovaný při hodnocení jejího případu přehlednout (4. žalobní bod). Jestliže byl tedy skutkový stav věci zjištěn řádně a úplně, je logické, že nevystala potřeba provádět dokazování za účelem doplnění chybějících zjištění. Není proto důvodná ani námitka, že žalovaný měl pochybit, pokud v souladu s ustanovením § 52 správního řádu neprovedl nezbytné důkazy. Žalobkyně nadto žádné relevantní (a žalovaným neprovedené) důkazy v této části žalobního bodu neidentifikovala (5. žalobní bod). Žalobkyni nelze přisvědčit ani potud, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné a nerespektuje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalobkyně soudu neobjasnila, jaké konkrétní hodnotící úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí postrádá (6. žalobní bod). Na tomto místě je nutno znovu zdůraznit, že soud není jakkoli oprávněn za žalobce domýšlet a obrazně řečeno mezi řádky žaloby dohledávat konkrétní obsah toho kterého žalobního bodu, neboli pátrat po vadách (nezákonnostech) napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Soud zároveň neshledal, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí trpělo vadou, k níž je třeba ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s.r.s. přihlížet z úřední povinnosti, neboť žalovaný přehledně vyložil, na základě jakých skutečností dospěl k závěru o povinnosti žalobkyně uhradit náklady spojené s jejím zajištěním. Pokud žalobkyně v 7. žalobním bodu jen odkázala na ustanovení § 123 ZPC, aniž by uvedla souvislost tohoto ustanovení s napadeným rozhodnutím, resp. s konkrétně vytýkanou nezákonností napadeného rozhodnutí či postupu žalovaného, je obsahová prázdnota této žalobní námítky více než zřejmá, a její důvodnost je tudíž vyloučena. Námitka, v níž žalobkyně odkazovala na článek 3 odst. 9 návratové směrnice (8. žalobní bod), který definuje některé pojmy užívané směrnicí, se zcela zjevně mýlí s předmětem tohoto řízení, neboť soud v nyní projednávané věci posuzuje zákonnost samostatně vydaného rozhodnutí o nákladech spojených se zajištěním žalobkyně, nikoli zákonnost pravomocného rozhodnutí o zajištění žalobkyně nebo o jejím správním vyhoštění. Žalobkyně nerozvedla, jak by případná okolnost, že by mohla být v souvislosti s návratovou směrnicí (jejímž cílem je koordinace postupu členských států Evropské Unie při navracení ilegálních státních příslušníků třetích zemí) posuzována jako zranitelná osoba, měla ovlivnit rozhodování žalovaného o stanovení výše nákladů spojených se zajištěním žalobkyně. Na okraj soud podotýká, že totožnou námitku žalobkyně neúspěšně uplatnila i v žalobě proti rozhodnutí o zajištění. Rovněž přesvědčení žalobkyně, že její

zajištění bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, postrádá relevantní význam, jelikož soud není oprávněn zkoumat zákonnost jiného než žalobou napadeného rozhodnutí (9. žalobní bod).

20. Soud nevešel ani na relativně konkrétně koncipovanou námitku, že žalovaný pochybil, pokud předmětné řízení nepřerušil do doby, než bude vyřízena kasační stížnost, kterou žalobkyně podala proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2019 č.j. 16 A 79/2019-28. Nutno připomenout, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí až v okamžiku, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o zajištění žalobkyně včetně rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobkyně. Nadto žalovaný rozhodl až poté, kdy bylo rozhodnutí o zajištění žalobkyně přezkoumáno soudem, byť nikoli též Nejvyšším správním soudem v rámci podané kasační stížnosti. V daný moment tedy bylo postaveno najisto, že zajištění žalobkyně proběhlo po stanovenou dobu v souladu se zákonem. Jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2009 č.j. 1 As 79/2008-128: „*Právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. k tomu Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, čj. 6 As 45/2005-188). Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti.*“ O jinou situaci by se jednalo tehdy, pokud by již v rámci řízení o vyhoštění došlo k nezákonnému zajištění cizince (tzn. pokud by zajišťovací rozhodnutí bylo zrušeno soudem). Správní orgán by v takovém případě nemohl cizinci náklady vyhoštění (představované náklady na zajištění) uložit k úhradě, neboť k zajištění cizince nemělo vůbec dojít, resp. bylo realizováno v rozporu se zákonem (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2008 č.j. 2 As 30/2008-61). A contrario tedy platí, že (aktuálně) pravomocné rozhodnutí o zajištění cizince představuje legitimní právní předpoklad pro to, aby správní orgán vyčíslil náklady zajištění a cizinci uložil povinnost je nahradit. Otázkou, zda žalobkyni v době vydání rozhodnutí o zajištění svědčilo pobytové oprávnění žadatele o azyl, se zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 10.12. 2019 č.j. 16 A 79/2019-28, přičemž dospěl k negativnímu závěru. Presumpce správnosti pravomocného rozhodnutí o zajištění žalobkyně neposkytuje žádný prostor pro to, aby soud v nyní projednávané věci posuzoval pravdivost tvrzení žalobkyně, že na území České republiky pobývala legálně z titulu podané žádosti o mezinárodní ochranu. Soud považuje za vhodné dodat, že účelnost či smysluplnost nákladů na zajištění základních potřeb je dána přímo jejich charakterem a osobou adresáta poskytovaných služeb. I pokud by následně nemohl být ukončen pobyt žalobkyně na území České republiky, například proto, že by žalobkyni byla přiznána mezinárodní ochrana, neměnila by tato skutečnost nic na povinnosti žalobkyně uhradit náklady spojené s jejím zajištěním, resp. správním vyhoštěním. Dále je nutno podotknout, že správní orgán ani nemá povinnost řízení přerušit. Správní řád v ustanovení § 64 odst. 1 a 3 upravuje pouze fakultativní důvody, pro které správní orgán může (ale nemusí) řízení přerušit. S výjimkou řízení o žádosti, v němž žadatel o přerušení řízení požádá (o takové řízení se však v projednávané věci nejednalo), je tak využití procesního institutu přerušení řízení zcela na úvaze správního orgánu. Žalovaný proto neporušil zákonem stanovenou povinnost, pokud v projednávané věci řízení nepřerušil do doby vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobkyně. Obiter dictum soud dodává, že na situaci, kdy až následně po vydání

správního rozhodnutí dojde ke zrušení podkladového rozhodnutí, pamatuje ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, které právě z tohoto důvodu umožňuje obnovit řízení a znovu posoudit, zda je cizinec povinen nahradit náklady vyúčtované v souvislosti s faktickou realizací jeho zajištění.

21. Lze shrnout, že žalovaný nepochybil, jestliže na podkladě pravomocně skončeného řízení o zajištění napadeným rozhodnutím uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady spojené s jejím zajištěním.
22. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
23. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu